

Arrest

nr. 167 994 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26 *Quater*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2016 om 11:00u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ahmed SAKHI MIR-BAZ die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Carmenta DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : M.

voornaam : Z.

geboortedatum : 01.01.1991

geboorteplaats : Zarkharid

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan *Duitsland* toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en *artikel 3(2) j° 18(1)b* van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 11.04.2016 een derde maal asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

De betrokkene diende op 30.12.2015 een eerste asielaanvraag in. Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 19.12.2015 werden geregistreerd in Griekenland en dat hij op 25.12.2015 asiel vroeg in Duitsland. Op 05.01.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 12.01.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname. De betrokkene was op 20.01.2016 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en werd op 03.02.2016 overgedragen aan de Duitse instanties. De betrokkene keerde terug naar België en diende op 23.02.2016 een tweede asielaanvraag in. Op 02.03.2016 werd opnieuw een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 08.03.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname. De betrokkene was op 10.03.2016 opnieuw voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en werd op 22.03.2016 opnieuw overgedragen aan de Duitse instanties.

De betrokkene keerde opnieuw terug naar België en werd gehoord op 20.04.2016. Hij verklaarde dat hij naar België kwam omdat zijn broers er al zijn, maar dat zijn vingerafdrukken in Duitsland onder dwang werden genomen. Hij gaf aan dat toen hij in België geconfronteerd werd met het vingerafdrukkenonderzoek en hem vertelden dat hij zou gerepatrieerd worden naar Duitsland, hij zich aan de regels heeft gehouden en naar Duitsland is gegaan. Hij verklaarde toen dat hij na de eerste overdracht aan Duitsland d.d. 03.02.2016 bij aankomst door medewerkers van de Duitse autoriteiten die dronken waren, werd geslagen aan het station. Hij gaf aan dat ze hem toen in een gesloten centrum hebben opgesloten en ze hem daar op een onmenselijke manier behandelden en hij om die reden niet meer wou dat zijn procedure in Duitsland behandeld werd.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 20.04.2016 wensen we er op te wijzen dat de betrokkene verwijst naar de vermeende feiten die zich zouden hebben voorgedaan kort na zijn eerste overdracht aan Duitsland d.d. 03.02.2016. Dit meest recente feitenrelaas vertoont manifeste tegenstrijdigheden ten opzichte van zijn vorige feitenrelaas tijdens zijn verhoor d.d. 23.02.2016. In het verhoor d.d. 23.02.2016 verklaarde de betrokkene dat hij na zijn eerste overdracht onderweg naar het centrum werd aangevallen door vier Duitse jongeren, die hem zouden verwond hebben met flessen. Hij gaf aan dat hij zijn documenten weggooidde en vluchtte om diezelfde dag nog per trein terug naar België te reizen en enkele dagen bij een landgenoot te verblijven. De twee versies van de vermeende feiten die zich kort na zijn eerste overdracht zouden hebben voorgedaan, vertonen dusdanig manifeste tegenstrijdigheden, dat deze ons inziens als geheel ongeloofwaardig moeten worden gekwalificeerd. Bovendien merken we op dat de betrokkene geen gewag maakt van problemen die hij ondervond na zijn tweede overdracht aan Duitsland d.d. 22.03.2016 en verklaarde hij dezelfde dag nog naar België te zijn teruggekeerd. Hierdoor menen we te mogen besluiten dat de betrokkene louter de intentie heeft zich te onttrekken aan de Lidstaat, die volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Op 25.04.2016 werd een derde terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 28.04.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat hij van mensen hoorde dat er in België goede en vriendelijke mensen zijn. Hij gaf aan dat hij ook voor België koos omdat zijn broers

Osman en Habibullah al in België zouden zijn. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland, omdat hij - zoals vermeld - gewag maakte van een onmenselijke behandeling na zijn eerste overdracht.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene gaf aan dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Duitsland, maar dat hij zijn vingerafdrukken moest laten nemen om veiligheidsredenen. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene verklaarde twee in België verblijvende broers te hebben, M. Habibullah en M. Osman genaamd. Vooreerst wensen we op te merken dat de betrokkene tijdens zijn vorig verhoor d.d. 23.02.2016 verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben en gevraagd naar zijn broers en zussen geen gewag maakte van de voormelde personen.

Betreffende het verblijf in België van de vermeende broers van de betrokkene merken we bovendien op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende vermeende broers van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene, geboren in 1991, gezond als een vis te zijn. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn broers en hem zou bestaan en dat de broers van de betrokkene in staat zijn voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring van één van de broers van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke

appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan kort na zijn eerste overdracht aan Duitsland d.d. 03.02.2016 te zijn geslagen door dronken medewerkers van de Duitse autoriteiten en nadien onmenselijk te zijn behandeld in een gesloten centrum. We hebben er dienaangaande reeds op gewezen dat dit feitenrelaas manifeste tegenstrijdigheden vertoont ten opzichte van zijn initiële feitenrelaas hierover d.d. 23.02.2016 en we daaruit menen te mogen concluderen dat de vermeende feiten als geheel ongeloofwaardig kunnen worden gekwalificeerd.

Daarnaast gaf de betrokkene aan dat zijn vingerafdrucken onder dwang werden afgenomen. Betreffende de registratie van zijn vingerafdrucken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrucken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrucken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrucken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten.

We merken op dat de Duitse instanties op 28.04.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European

Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar *de bevoegde Duitse autoriteiten* (4)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats

zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich inmiddels in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er is een repatriëring voorzien op 25 mei 2016.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt

dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste en enige middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen *juncto* artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat de asielpcedure te wensen overlaat. Ter staving hiervan verwijst hij naar zijn eigen verklaringen daaromtrent en citeert hij uit rapporten. Verzoeker verwijst tevens naar een arrest van het Supreme Court of England van 19 februari 2014 waarin wordt gesteld dat in Dublinzaken ook individuele aspecten dienen in acht te worden genomen.

Verzoeker wijst erop dat 2 broers in België verblijven en dat hij altijd ten laste was van de heer M.H. Deze broer stuurde hem geregeld geld op in Afghanistan. De heer M.H. heeft verklaard dat hij de verantwoordelijkheid wil opnemen. De heer M.H. is erkend vluchteling en heeft medische zorgen nodig en bijgevolg de aanwezigheid van verzoeker.

3.3.2.2 Vooreerst wordt erop gewezen dat de in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag van de bestreden beslissing wat niet wordt betwist en zet zij op uitvoerige wijze uiteen waarom niet kan ingegaan worden op de wens van verzoeker om diens asielaanvraag in België te behandelen en de reden waarom Duitsland in het kader van de Dublin III-Verordening er toe gehouden is de asielaanvraag te behandelen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij eveneens een onderzoek naar het bestaan van een schending van artikel 3 EVRM heeft gevoerd.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 3 EVRM in samenlezing met de motiveringsplicht nu hij meent dat zijn asielaanvraag niet naar behoren zal worden behandeld in Duitsland en de opvang aldaar gebrekkig is. Verzoeker meent uit diverse rapporten, persartikels en linken naar websites te mogen afleiden dat vluchtelingen in Duitsland gestigmatiseerd zijn. Hij wijst op opvangproblemen en racisme in Duitsland.

Uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department getroffen in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van

onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat dus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, blijkt niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren. RvV 180 622 - Pagina 14

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II Verordening (thans de Dublin-III Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest" (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Het komt er dus kort gezegd op neer of er in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en opvang van asielzoekers voor zij die naar Duitsland terugkeren op grond van de Dublin-III-Verordening en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker, zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Duitsland.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de verwerende partij een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de conformiteit van de geplande overdracht van verzoeker naar Duitsland met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest . In dit verband werden de diverse juridische instrumenten inzake de behandeling van asielaanvragen waar Duitsland als verdragspartij is bij aangesloten, in ogenschouw genomen. Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker tijdens zijn Dublin-interviews. Er kan dus niet geconcludeerd worden zoals verzoeker in zijn verzoekschrift doet dat de bestreden beslissing niet op een "deftige/eerlijke wijze" is gemotiveerd.

De bestreden beslissing stelt terecht:

"We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die

lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan kort na zijn eerste overdracht aan Duitsland d.d. 03.02.2016 te zijn geslagen door dronken medewerkers van de Duitse autoriteiten en nadien onmenselijk te zijn behandeld in een gesloten centrum. We hebben er dienaangaande reeds op gewezen dat dit feitenrelaas manifeste tegenstrijdigheden vertoont ten opzichte van zijn initiële feitenrelaas hierover d.d. 23.02.2016 en we daaruit menen te mogen concluderen dat de vermeende feiten als geheel ongeloofwaardig kunnen worden gekwalificeerd.

(...)

We merken we op dat de Duitse instanties op 28.04.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.”

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker tijdens zijn Dublinverhoren verschillende versies gaf van de feiten die aanleiding gaven om telkens weer terug te keren naar België. Hij maakte gewag van onmenselijke behandeling na zijn eerste overdracht. Met name dat hij door medewerkers van de Duitse autoriteiten die dronken waren werd geslagen aan het station. Bovendien zou hij in een gesloten centrum zijn opgesloten en aldaar op een onmenselijke manier behandeld zijn. De verklaringen van 20 april 2016 stroken echter niet met de verklaringen van 23 februari 2016. Verzoeker verklaarde toen dat hij onderweg naar het centrum werd aangevallen door vier Duitse jongeren die hem zouden verwond hebben met flessen. Het is niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij de verklaringen ongeloofwaardig acht nu ze manifeste tegenstrijdigheden aantonen. Bovendien stelt de verwerende partij vast dat verzoeker geen gewag maakte van problemen na de tweede overdracht aan Duitsland op 22 maart 2016. Waar verzoeker verklaarde dat hij voor België koos omdat hij van mensen hoorde dat er in België goede en vriendelijke mensen zijn, oordeelt verwerende partij terecht dat verzoeker louter de intentie heeft zich te onttrekken aan de Lidstaat die volgens de bepalingen van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Waar verzoeker meent dat de asielpcedure in Duitsland te wensen overlaat en in dit verband verwijst naar enkele citaten uit rapporten merkt de Raad op dat een grotere bewijswaarde dient te worden gegeven aan het AIDA rapport waarnaar de bestreden beslissing verwijst dan aan de verwijzingen van verzoeker omwille van het recent karakter van dit rapport dat geüpdatet werd in november 2015. Dit rapport bevindt zich in het administratief dossier.

Waar verzoeker nog stelt dat de opvang van asielzoekers in Duitsland tekortschiet zodat zij een slechte behandeling zouden ondergaan en dat er geen minimumstandaarden zouden worden nageleefd, blijkt uit de citaten in het middel dat soms, zoals in de meeste Europese landen er sprake kan zijn van een overbevolking en occasioneel een foutieve behandeling. Voorts blijkt uit het AIDA rapport in het administratief dossier dat :” *Assistance under the Asylum Seekers’ Benefits Act generally consists of “basic benefits”(i.e. a fixed rate supposed to cover the costs for food, accommodation, heating, clothing, personal hygiene and consumergoods for the household).¹⁵⁸ Furthermore, the necessary “benefits in case of illness, pregnancy and birth” have to be provided for.¹⁵⁹ In addition, “other benefits” can be granted in individual cases (upon application) if they are necessary to safeguard the means of existence or the state of health.*” (pagina 50) en “*According to the law, asylum seekers who are accommodated in reception or accommodation centres generally have to be provided with the necessary means of food, heating, clothing and sanitary products in these centres. Therefore the rates for these groups are considerably lower than they are for asylum seekers living in apartments of their own. For those living outside the accommodation centres, the costs for accommodation (rent), heating and household goods have to be provided on top of the allowances as referred to in the table.*” (pagina 51). Er blijkt evenwel niet dat Duitsland dermate te kampen heeft met structurele tekortkomingen dat er sprake is van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM .

De Raad wijst erop dat het niet is omdat sommige opvangcentra het voorwerp zijn van aanvallen of omdat er soms sprake is van een slechte behandeling van asielzoekers door stafleden van sommige opvangcentra of door de politie, dat het gaat om systemische fouten in de Duitse opvangprocedure of om het systematisch stigmatiseren van asielzoekers als groep waartegen de Duitse overheden geen bescherming bieden. Voorts kan niet ontkend worden dat Duitsland kreunt onder een massale instroom van asielzoekers en dat dit een operationele uitdaging van jewelste vormt, maar uit het AIDA-rapport (pagina 52, 53), dat gevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt dat de Duitse autoriteiten inspanningen leveren om bijkomende centra te openen om de opvang van de asielzoekers in menswaardige omstandigheden te laten verlopen. Uit het rapport blijkt dat problemen van opvang, waaronder overbevolking in centra’s, opgelost wordt op verschillende manieren en in laatste instantie door ‘emergency shelters’. Uit het AIDA-rapport (pagina 53) blijkt dat deze bestaan uit gymzalen, containers, opslagplaatsen of kantoorgebouwen en tenten en dat er een bezorgdheid is dat de tenten niet geschikt zijn voor de wintermaanden. Uit het AIDA-rapport kan ook afgeleid worden dat de Duitse autoriteiten deze opvang beschouwen als tijdelijk totdat er nieuwe centra zijn gebouwd of tot andere gebouwen omgevormd zijn tot opvangcentra en dat er een bezorgdheid is dat deze opvangcentra niet klaar zullen zijn voor de wintermaanden alsook dat de tijdelijke oplossingen permanente faciliteiten zullen worden. Uit de door de verzoekende partij vernoemde rapporten, noch uit het AIDA-rapport blijkt dat er actueel systematische gebreken zijn in de opvang van asielzoekers in Duitsland.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Duitsland. Gelet op hetgeen voorafgaat kan *prima facie* niet worden vastgesteld dat dit gevoerde onderzoek onzorgvuldig of niet met de vereiste nauwkeurigheid en aan de hand van concrete, pertinente en actuele informatie zou zijn gebeurd. De Raad stelt vast dat de verwerende partij recente bronnen heeft gehanteerd – waaronder het AIDA rapport up-to-date tot 16 november 2015 – in het kader van zijn onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM. Indien er slachtoffers zijn van racisme kunnen deze beroep doen op de hulp van politie en andere overheidsinstanties en beroep doen op judiciële mogelijkheden nu de Duitse wetgeving racisme niet tolereert. Verzoeker toont met zijn verwijzingen en diens betoog *prima facie* niet aan dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM zal teweegbrengen.

Verzoeker toont niet aan dat diens asielaanvraag door de Duitse autoriteiten niet behandeld zal worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrechten die ook gelden in andere Europese lidstaten.

Evenmin toont verzoeker aan dat hij behoort tot een kwetsbare groep. Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene, 'geboren in 1991 en zo gezond als een vis' te zijn.

In derde instantie verzet verzoeker zich tegen een overdracht naar Duitsland omdat zijn broers in België verblijven. De broer M.U. heeft een lopende asielprocedure. De broer M.H. is erkend vluchteling in België. Verzoeker wijst erop dat hij altijd afhankelijk was van zijn broer M.H. die hem op regelmatige basis geld opstuurde. Verzoeker verwijst naar een stuk 6 in bijlage van het verzoekschrift waarin zijn broer M.H. verklaart zijn verantwoordelijkheid te willen opnemen ten aanzien van verzoeker. Zijn broer M.H. heeft medische zorgen nodig en heeft bijgevolg de aanwezigheid van verzoeker nodig.

Waar verzoeker voorhoudt dat zijn asielaanvraag om humanitaire redenen in België dient te worden onderzocht omwille van zijn broer die hier als politiek vluchteling is erkend, stelt de Raad vast, dat de verwerende partij dit aspect van verzoekers relaas mee in overweging heeft genomen.

De Raad leest dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende:

“De betrokkene verklaarde twee in België verblijvende broers te hebben, M. H. en M. O. genaamd. Vooreerst wensen we op te merken dat de betrokkene tijdens zijn vorig verhoor d.d. 23.02.2016 verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben en gevraagd naar zijn broers en zussen geen gewag maakte van de voormelde personen.

Betreffende het verblijf in België van de vermeende broers van de betrokkene merken we bovendien op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende vermeende broers van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

(...)

We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn broers en hem zou bestaan en dat de broers van de betrokkene in staat zijn voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring van één van de broers van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.”

Wat artikel 7 van de Dublin-III-Verordening betreft, dat luidt:

“1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.

2. Welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is, wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.

3. Met het oog op de toepassing van de in de artikelen 8, 10 en 16 bedoelde criteria nemen de lidstaten elk beschikbaar bewijs van de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties van de verzoeker in aanmerking, op voorwaarde dat een dergelijk bewijs wordt overgelegd vóór de inwilliging van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokkene door een andere lidstaat overeenkomstig respectievelijk de artikelen 22 en 25 en dat in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen over de vorige verzoeken om internationale bescherming van de verzoeker.”, wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing wel degelijk in haar motieven rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van twee broers van verzoeker in België. Uit artikel 7 kan geen plicht worden afgeleid om de verzoeker toe te laten op basis van zijn familieband met zijn broers, in België te verblijven.

Artikel 9 van deze Verordening luidt:

“Gezinsleden die internationale bescherming genieten

Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Verzoeker verwijst thans naar een ongedateerde verklaring van zijn broer M.H. in bijlage van het verzoekschrift. Verzoeker toont met dit stuk evenwel niet aan dat de verwerende partij er kennis van had en in tegendeel, de Raad kan in de bestreden beslissing lezen dat verwerende partij niet in het bezit was van een schriftelijke verklaring van één van de broers van verzoeker.

Artikel 2 van de Verordening definieert de begrippen die in de verdere artikelen worden gebruikt. Artikel 2, g) stelt:

„gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”

Verzoeker betwist niet dat meerderjarige broers niet onder bepaling van gezinsleden volgens artikel 2,g) van de Verordening vallen. Hij verwijst evenwel naar de toepassing van artikel 16 van de Verordening.

Artikel 16 van deze Verordening luidt:

“Afhankelijke personen

1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

2. Wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder, bedoeld in lid 1, wettig verblijft in een andere lidstaat dan de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt, is de lidstaat waar het kind, de broer of zus, of de ouder wettig verblijft, de verantwoordelijke lidstaat, tenzij de gezondheidstoestand van de verzoeker hem gedurende een

significante tijdsspanne belet naar die lidstaat te reizen. In dat geval is de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt de verantwoordelijke lidstaat. Dit brengt voor deze lidstaat niet de verplichting met zich mee dat het kind, de broer of zus, of de ouder naar die lidstaat moeten worden gebracht. (...)”

Verzoeker toont niet aan dat hij zich in een afhankelijke situatie voorzien in kwestieus artikel bevindt. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat zijn broer M.H. medische zorgen nodig heeft doch laat na deze bewering te staven. Zelf verklaarde verzoeker zo 'gezond als een vis' te zijn. Ook met de loutere verklaring van verzoeker dat zijn broer M.H. in het verleden geld opstuurde, toont verzoeker geen afhankelijkheid aan in de zin van artikel 16 van de Verordening. Het is slechts in het laatste verhoor op 20 april 2016 dat verzoeker verwijst naar zijn broers en hen als reden opgeeft waarom hij in België zijn asielaanvraag wenst behandeld te zien. Tijdens de voorafgaande verhoren op 30 december 2015 en 23 februari 2016 heeft verzoeker niet verwezen naar zijn broers in België. Uit de verklaringen afgelegd op 23 februari 2016 blijkt er zelfs geen sprake te zijn van een band met zijn broers. Zo verklaarde verzoeker dat hij op 3 februari 2016 opnieuw aankwam in België, dat hij ziek was en een Afghaan leerde kennen die hem 5 à 6 dagen onderdak bood en hem zelfs medicatie kocht. Toen hij beter was is hij zich opnieuw op de Dienst Vreemdelingenzaken komen aanbieden en sliep hij ondertussen in WTC3. Uit deze verklaring blijkt bijgevolg niet dat zijn broers, en meer in het bijzonder de heer M.H. hem hebben opgevangen of enige ondersteuning hebben geboden. Waar verzoeker verwijst naar de geldstorting in het verleden en dat hieruit een band van afhankelijkheid blijkt overtuigt hij evenmin. Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 30 november 2012 blijkt immers dat de heer M.H. verklaarde dat verzoeker in Afghanistan soldaat was omdat *“als mensen geen ander werk vinden (ze) naar het leger (gaan)”*. De geldstorting naar zijn familie in Afghanistan worden op zich niet betwist, evenwel blijkt hieruit niet dat verzoeker afhankelijk was van zijn broer M.H. aangezien verzoeker destijds werkte als soldaat.

Door louter te wensen, als zijnde een meerderjarige, bij diens broers te verblijven weerlegt de verzoekende partij de motieven in de bestreden beslissing, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier niet. De verzoekende partij gaat voorbij aan de toepassing van artikel 2, g) van de Dublin-Verordening. Bovendien blijkt niet dat de verzoekende partij een bijzondere afhankelijkheid van diens broer M.H. aantoont. Met het loutere gegeven dat verzoeker bij zijn in België erkende broer zou inwonen en dat zijn broer hem ten laste wil nemen gedurende zijn asielaanvraag, toont verzoeker echter niet aan dat er op het moment van de bestreden beslissing reeds sprake was van een element van afhankelijkheid tussen hem en zijn broer. Verzoeker voegt evenmin bijkomende stukken toe die wijzen op enige afhankelijkheid, ook geen medische. Bovendien verblijft diens broer al sedert 2012 in België terwijl verzoeker slechts einde 2015 naar België kwam.

Het enige middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

Wnd.vorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

N. MOONEN